

ספר תשובה לרבנים

מכתב תוכחה לרבנים שהחטיאו את הרבים באכילת
נבילות וטריפות שיש בכוחם שיעשו תשובה

במסכת תענית (פרק ד' משנה ח'): אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל, לֹא הָיוּ יָמִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל כַּחַמְשָׁה
עָשָׂר בָּאָב וּכְיוֹם הַכַּפּוּרִים... בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ, זֶה מִתֵּן
תּוֹרָה. וּבְיוֹם שְׂמִיחַת לֵבּוֹ, זֶה בִּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
שִׁיבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

מפעל הזוהר העולמי בת ים - טל: 7250-119156
ט"ו באב תשע"ה

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 3241448-450

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 1191567250
050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשויות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת

תרומה (דף קכ"ח).

האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

תוכן העניינים

תוכן העניינים

- א תשובה על מאכלות אסורות
- א ירמיהו הנביא מוכיח את עם ישראל
- א יהויקים צועק 'אנא מלכא'
- ב קבורת חמור יקבר
- ב שְׁגָרְתָּא לְתַנּוּרָא, וְקָלְתָּהּ [שרפו את הגולגולת של יהויקים]
- ב מְכַרְח לְהִיּוֹת מְגֻלְגֵל בְּכָלֵב
- ג המציל נפש אחת מישראל מהו? - כל ישראל ערבים זה בזה
- ה ההבטחות הגדולות של הרשב"י
- ה המְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים הוא ה"יְחֻסָן" הַכִּי גָדוֹל בְּשָׂמַיִם
- ה כָּל כּוּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע הַגְּרָמְנִי יִמַח שְׁמוֹ בְּאֵל יְדֵי שְׂאֵכְלוֹ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שְׁהִיּוֹ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמְזָה נוֹלָד עִמְלַק הַגְּרָמְנִי
- ז לָמָּה מְשִׁיחַ לֹא בָּא בְּשַׁנַּת הַכְּתָר
- ט הַבְּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ זִ"ע שׁוֹמֵעַ בְּמַתִּיבְתָּא דְרַקִּיעַ שׁ"מְקוּהָ" שִׁ'חִיטָה וְעִירוֹב הֵם יְסוּדֵי הַדָּת שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם
- ט שְׂבָעִים אֶלֶף אִישׁ כִּפְרוּ בַתְּחִית הַמֵּתִים בְּגִלְל שְׂאֵכְלוֹ וְנִתְפַטְמוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַד שֶׁיֵּצְאוּ מֵהַדָּת וּבָא עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ וְהָרַג אֶת כָּלֶם רַח"ל
- ט רבם דקרו!!!
- יא הצדיקים הקדושים במלחמתם הגדולה להציל את עם ישראל מכלי' חס ושלו'.
- יא הבעל שם טוב הקדוש ראה הגזירה הנוראה של אושוויץ וניסה לבטלו
- יא מרדכי מטלוסט זי"ע
- יא ת"ק טי"ת אושפיצין,
- יא מרדכי מטלוסט
- יא הַרְבָּנִים הָאֵלוֹ דּוֹמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מְגֻדֵל וְרָאוּ שׁוֹ בְּשָׂמַיִם
- יב דברי מוסר לרבני הערב רב
- יג הַעֲבָרָה הָרְאוּשׁוֹנָה הֵייתָה מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהִנְחַשׁ פִּתְּהָ אֶת חֲנוּהָ לְאֲכֹל מֵעַץ הַדַּעַת, וּמְזָה נִגְזַר מֵיָתָה בְּעוֹלָם
- טז רוח קדשו של מרן רבי עובדיה יוסף זיע"א - תליית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגילגול
- יט

תוכן העניינים

- יט נבואה במגילת אסתר - משפטי נירנברג
- כב בו יבואר איך שהרבנים יכולים תשובה ולא מאוחר מדי ח"ו
- כג נחמו נחמו שתי פעמים, לרמז על ב' בחינות הנ"ל. כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה וגו', ר"ל שעשתה תשובה בכפליים
- כד הפסוק בא ללמד שהאדם לא יתיאש עצמו חלילה מה שנילכד ח"ו בעצת יצה"ר, רק יעורר עצמו בתשובה שלימה
- כה בהעלותו על לבו בשעת עשיית המצוה, שהוא וכל העולם תלוי בעשיית המצוה הזאת, יעשה המצוה בדביקות גדול עד מאוד, ויברח מן העבירה
- כז אסור להתייאש ואפילו מי שהוא מרוחק לגמרי צריך לידע שיש לו נקודה בשמים
- כח מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין
- כט השם יתברך המקבל שבים יחזירנו בתשובה שלימה לפניו ויחתור חתירה מתחת כסא כבודו לקבל אותנו ברחמים
- ל כה
- לא בל יתיאש האדם את עצמו רק שתמיד יכסוף וישתוקק אל מקומו הראשון
- לב ועם כל זה לא יתיאש שום אדם, כי הקדוש ברוך הוא רחום וחנון, כי אפילו הרהור תשובה גם כן אינו נאבד
- לג יצאה בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר
- לד עיקר עבודת האדם עבור לעשות נחת רוח להבורא ברוך הוא
- לה וחלילה לבעל תשובה ליאש את עצמו חס ושלום
- לו יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא
- לז אבל תשובה ומעשים טובים מקרבין ישראל לאביהם שבשמים ממש למהותו ועצמותו כביכול בחי' אין סוף ממש
- לח בעוה"ז יכול להשתנות מן הקצה אל הקצה מיד כרגע
- לט שלום שלום לרחוק ולקרוב

פרק א

תשובה על מאכלות אסורות

הרוצה לעשות תשובה על מה שאכל כל ימיו ממש נבילות וטריפות חלב ודם בשוגג ובאונם ובמזיד - כי לא יָדַע - ואפילו אחרי ששמע את קול הזעקה שלנו, לא שמו לב, וסמכו על רבני הערב רב העמלקים וההיטלריסטים שמוכנים עבור הכבוד והכסף שלהם שיוזקו פצצת אטום על ארץ ישראל, ולא איכפת להם כמה ימותו, והם חושבים שרק הם ישארו בחיים, כמו הסיפור עם ירמיהו הנביא ע"ה (מועד קטן דף כ"ו ע"א):

ירמיהו הנביא מוכיח את עם ישראל

ירמיהו עצמו היה בבית האסורים בנבל התוכחות המעצבנות והמפחידות שהוא אמר לעם ישראל בשליחותו של הקב"ה, לכן הוא שלח את המגילה אל יהויקים על ידי שליח.

יהויקים צועק 'אנא מלכא'

כשהגיע השליח אל יהויקים, הוא אמר לו שירמיהו כתב ספר קינות, שאל אותו יהויקים מה כתוב בה? אמר לו את הפסוק הראשון 'איכה ישבה... היתה כאלמנה...' וגו', אמר יהויקים 'אנא מלכא' - אני מלך ואין זה נוגע אלי מה שכתוב שם, זה לא נאמר עלי. אמר לו את הפסוק השני 'בכה תבכה... בגדו בה...' וגו', אמר יהויקים 'אנא מלכא', קרא לפניו את הפסוק השלישי 'גלתה יהודה... ישבה בגוים...' וגו', אמר יהויקים 'אנא מלכא', והוא המשיך וקרא לפניו את הפסוק הרביעי שדרבני ציון יהיו אבלות שכל שעריה יהיו שוממים וגו' אמר יהויקים 'אנא מלכא'.

אך כשהוא קרא לפניו את הפסוק החמישי - שבו נאמר שצריה הם יהיו לראש, ונמצא אם כן שאתה לא תהיה המלך, אמר יהויקים אם כן נאמר כאן שאני לא אהיה מלך, לקח והשליך את המגילה אל האש.

אבל אתה חושב שזה עזר לו שהוא שרף את המגילה והכריז שהוא מלך? הסופר היה שבת המקדש נחרב, ועם ישראל גלה מארץ ישראל, וכל הצרות שכתובות במגילת איכה התקיימו, והיוקים מת בדרך לגלות ככל, ונבלתו אכלו הכלבים הכל כמו שהנביא אמר לו.

קבורת חמור יקבר

ראה מה שכתב במדרש רבה ויקרא (פרשה יט פסקה ו), וז"ל: מה עשה לו נבוכדנצר ר' יהודה ור' נחמיה, ר' יהודה אומר: נטלו והחזירוהו בכל ערי יהודה וישב עליו בפרדימוס והרגו וקבע את החמור והגניסוהו לתוכו הה"ד (ירמיה כב) קבורת חמור יקבר.

ר' נחמיה אומר: נטלו והחזירו בכל ערי ישראל והרגו והיה מוחתך ממונו פזיתים ומשלך לפלבים הה"ד קבורת חמור יקבר היכן היא קבורת חמור לא במעי הכלב הוא? ובסנהדרין דף פ"ב מבואר שזרקו לתנור את הראש את הראש של יהויקים ונשרף.

שגרתא לתנורא. וקלתה [שרפו את הגולגולת של יהויקים]

ובסנהדרין [פ"ב ע"א] שם אמר רבי חייא בר אבוי, כתוב על גלגלתו של יהויקים, "זאת ועוד אחרת". וקנו דרבי פרידא אשפתהו גלגלתא, דהוה שדיא בשערי ירושלים, והוה דתיב עילויה, "זאת ועוד אחרת" קברה, וחדר נבוי, קברה וחדר נבוי. אמר, דילמא, האי גלגלתא של יהויקים, דתיב ביה, (ירמיה כב) "קבורת חמור יקבר, סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלים". אמר, מלפא הוא, ולאו אורח ארעא לבוניה, שקלה, פרקה בשיראי, ואותביה בסיפא. אתא דביתחו, חזיתא, נפקת. אמרה להו לשיבבתהא, אמרה לה, האי דאתא קמיתא היא, דלא קא מנשי לה, שגרתא לתנורא, וקלתה. בי אתא, אמר, הינו דתיב עילויה, "זאת ועוד אחרת": וברשי שם: זאת ועוד אחרת - נקמה נעשית בה כבר, ועוד אחרת תעשה בה.

מכרה להיות מגלגל בכלב

כתב בספר "ברית משה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וז"ל: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדיו לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיו בעווננו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הנריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שפאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגזברין ומה יום מיומים וקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידי ששוחטים את דבריהם לאמר מי ויתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר יא לב) אלא וישטחו, שהיה נתתיבו שונאיהם של ישראל בליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו טמאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום תדין ואוי

תשובה לרבנים

פרק א | ג

לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד בה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסבין פגומה כמו בן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרה להיות מגולגל בכלב וכו' עי"ש באריכות גדול.

ואתם רבני הערב רב מתנהגים כמו יהויקים המלך, הם שומעים את כל הצרות הנוראות שסיפרתי בדרשותי על מצב השחיטה, ושקב"ה מתרה בנו הסוף הנורא מה שיבוא על ידי מאכלות אסורות, כמו שכתוב בספר שמרו משפט, וספר האבי"ב, והם הולכים בדרך של עמלק "אשר קרף בדרף" שאם הקב"ה עזר לנו בס"ד ויש כבר כמה צדיקים שמעוררים במסירות נפש ממש כמו הצדיק הגדול רבי אמונן יצחק שליט"א, ועוד, והמקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא כאמרם ז"ל (פנהדרן לו), לפיכך נברא אדם יחידי ללמדך שכל המאבד נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא וכל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא.

והצדיק הנ"ל שעשה יותר ממליון בעלי תשובה, [ואפילו אם נגיד שלא עשה מיליון, אבל דיבר ועורר יותר ממיליון נפשות וכבר מקבל את השכר כאילו הציל את כולם] וכל יהודי שהציל הוא מקבל את השכר כאילו הציל על כל אחד מהם 499 מיליון נפשות, הסך הכל יהודים שהציל יוצא מזה, הסכום של 48,000,000,000,000. במילים 48 טריליארד יהודים. החשבון הזה יכול כל אחד לברר בדקה, מקליד במחשבון 11 פעמים 5 וזה מה שיצא [ואתם הרבנים שמדברים עליו כמה אתם היצלתם - או כמה יצאו לשמד על ידכם?].

המציל נפש אחת מישראל מהו? - כל ישראל ערבים זה בזה

חשבון מספר הצאצאים היוצאים מאדם אחד (בחשוב של חמש ילדים למשפחה) במשך עשר דורות (300 שנה), כשכל דור הוא שלושים שנה (בעצם כל דור הוא רק 25 שנה).

צא וחשוב, כשיהודי מעורר יהודי אחד בלבד ללמוד וזהר הקדוש - להקפיד על דיני טהרת המשפחה, לשמור שבת, להניח תפילין ומזוזות, לאכול בשר וללבוש ציצית - הוא הציל בכך 58 מיליון יהודים, שיישאר יהודים.

חשבון פשוט: (כל אחד יכול לברוק במחשבון) חמש ילדים שכל אחד מביא חמש ילדים מגיע לאחר 11 דורות ל 48 מיליון ילדים:

$$1. 5 * 5 = 25$$

$$2. 5 * 25 = 125$$

$$3. 5 * 125 = 625$$

$$4. 5 * 625 = 3125$$

תשובה לרבנים

ד | פרק א

$$15,625 = 5 * 3125 \quad .5$$

$$78,125 = 5 * 15,625 \quad .6$$

$$390,625 = 5 * 78,125 \quad .7$$

$$1,953,125 = 5 * 390,625 \quad .8$$

$$9,765,625 = 5 * 1,953,125 \quad .9$$

$$48,828,125 = 5 * 9,765,625 \quad .10$$

פרק ב

ההבטחות הגדולות של הרשב"י

בוהר תרומה (דף כ"ח): אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים - מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה: א. בופה את מלכות הרשעה. ב. עושה נחת רוח ועלוי להשם ותברך. ג. מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום. - ועל זה מבטיח לו הרשב"י: א. זוכה לראות בנים לבניו. ב. זוכה לעשירות בעולם הזה. ג. זוכה לעולם הבא. ד. אין שום אחר שיכול להזיק ולהרע לו. ה. נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו. ו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה בכל הענינים לו וילוצרו עד סוף כל הדורות. ז. הרשב"י יכיר לו טובה על כך וימליץ טוב בערו. ח. הקדוש ברוך הוא מברך אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את בלם להקדוש ברוך הוא. ט. הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מתנות מלאכים עליונים ומלויים אותו, י. ונכנס לשבעים עולמות גנוזים, שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

המזכה את הרבים הוא ה"יחסן" הכי גדול בשמים

בספר "ישמח משה" על תנ"ך בהקדמה (מגשרים תהלה למשה דף י"א ע"ב), וזה לשון קדשו: מבאר בוהר תרומה דף קכ"ח ע"ב, שהוא ופלא בעי למרדך בטר תיבא וכו' בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, ודאי איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא וכו', ועל דא פתיב באחרן ורבים השיב מעון, וכתוב בריתי היתה אתו חתיים והשלום. ועין שם בדרש קכ"ט ע"א כמה הפליגו שם כמה גדולים וכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

וכן שמעתי מאדמו"ח ז"ל, אשר ספר לו מוזל"ה, איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראביטש, ושאל רש"י ז"ל [מאת] ר' איציקל, איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישירים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל. והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמחה, ולא נתקררה דעתו של רש"י ז"ל. ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניות וסגופים, וגם בזה לא נתקררה דעתו הקדושה. ואמר לו עוד, אשר הרבה בנמילות חסד וצדקה ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקררה דעתו. שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם, ובה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אותו כל הפמליא של מעלה, עד כאן. מובן, כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו, ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו ויכל לספר כזאת. עד כאן לשונו.

והצדיק הזה שמסר ומוסר נפשו להצלת עם ישראל, ועכשיו מוסר נפשו על השחיטה [ועל התולעים] שעם ישראל יאכלו בשר כשר, באים רבני הערב רב תלמידים של עמלק, שותפים של היטלער ימ"ש, ומקררים את עם ישראל, ואומרים להם כן, תאכלו הכל שטויות!!!.

פרק ג

כָּל כּוּחוֹ שֶׁל הַרְשַׁע הַגֵּרְמָנִי יִמַּח שְׁמוֹ בָּא עַל יְדֵי שְׂאֵבְלוֹ מֵאַבְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֶּה נּוֹלֵד עִמְלֶק הַגֵּרְמָנִי

יְדוּעַ הַמַּעֲשֵׂה שֶׁהַבַּעֲשׂוֹט הַקְּדוּשׁ נָסַע לַגֵּרְמָנִי, וְרָאָה שֵׁישׁ גְּזֵרָה נּוֹרָאָה עַל הַיְהוּדִים, וְקָרָא לְתַלְמִידוֹ שֶׁיָּבֹא בֵּיתָד עִמּוֹ לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה, מִשּׁוּם טוֹבִים הַשָּׁנִים מִן הָאֶחָד, וְרָאוּ הַגְּזֵרָה עַל הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא אוֹשְׁפֶזֶין שֶׁשָּׁם הָיָה אַחַר כֵּךְ לְמַחֲנֵה הַהִשְׁמָדָה אוֹשְׁוִיץ^א. וּכְיָדוּעַ שֶׁעַל רַכְבוֹת הַהִשְׁמָדָה הָיָה כְּתוּב 'הוֹבְלֵת בְּשֵׁר', וְזֶה הָיָה כְּתוּב מֵאוֹתָם שָׁנִים, ה"י - וּבִסְפָר הַרְשׁוֹת הַגֵּר"ש שׁוּוִיִּצְעֵר [שְׁלִיט"א], ז"ע, מִבֵּיא מֵהַצְּדִיק הַקְּדוּשׁ רַבִּי אֶהְרֵן מִכַּעֲלִזָּא ז"ע, שְׂאֵמֶר: כָּל כּוּחוֹ שֶׁל הַרְשַׁע הַגֵּרְמָנִי יִמַּח שְׁמוֹ בָּא עַל יְדֵי שְׂאֵבְלוֹ מֵאַבְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֶּה נּוֹלֵד עִמְלֶק הַגֵּרְמָנִי, וְהָיָה בְּמִדָּה כַּגֵּד מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסְּכִינִים בְּדַבְעֵי, הִשְׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דְּבַר, שֶׁהוּא שֵׁר שֶׁל עִמְלֶק, וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה כְּבוֹחוֹ לְשָׁחוֹט מִיְלִוְנֵי יְהוּדִים רַח"ל.

עוֹד מְסוּפָר עַל הַצְּדִיק הַנ"ל: שֶׁבִּשְׁנוֹת הַשּׁוֹאָה הִתְחַנְּנוּ אֵלָיו כְּמָה אֲנָשִׁים וּבִקְשׁוּ שִׁיתְאֲמִין לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה, וְאָמַר שֶׁכָּל הַצָּרָה בָּאָה בְּגַלְלַת הַשְּׁחִיטָה הַטְּרָפָה, וְהַרְשַׁע הַגֵּרְמָנִי הוּא קִלְפַת עִמְלֶק בַּעֲצוּמֵי, וְכִמּוֹ שֶׁבְּמִלְחַמַת עִמְלֶק כְּתוּב (שְׁמוֹת פָּרָק י"ז ט"א) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הֲלָחֵם בְּעִמְלֶק מִחַר אֲנָכִי נִצֵּב עַל רֹאשׁ הַגְּבֻעָה וּמִטָּה הָאֱלֹהִים בְּיָדֵי. וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר אָמַר לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֵם בְּעִמְלֶק וּמִשָּׁה אֶהְרֵן וְחֹזֵר עָלוּ רֹאשׁ הַגְּבֻעָה. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְנָבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יֵנִיחַ יָדוֹ וְנָבַר עִמְלֶק. וַיְדִי מֹשֶׁה כְּבָדִים וַיִּקְחוּ אָבִן וַיִּשְׁלִיכוּ תַחְתָּיו וַיִּשָּׁב עָלֶיהָ וְאֶהְרֵן וְחֹזֵר תִּמְכּוּ בְיָדֵי מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ. וְהָיוּ שָׁם ג' צְדִיקִים: מֹשֶׁה וְאֶהְרֵן וְחֹזֵר שֶׁהִתְפַּלְלוּ וְנִלְחַמוּ מִלְחָמָה רִוּחַנִית כֵּךְ גַּם הַיּוֹם צָרִיךְ ג' צְדִיקִים כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה, וְחַפְשׁוֹ וּמִצְאוֹ רַק עוֹד אֶחָד וְנָבַד הַחַתָּם סוּפָר], וְלֹא נִמְצָא הַצְּדִיק הַשְּׁלִישִׁי. וְלִכֵּן לֹא עָלְתָה בְיָדוֹ.

הַרִי רוֹאִים מִכָּאֵן שֶׁכָּל הַשּׁוֹאָה הִיְתָה בְּגַלְלַת סְכִינִים פְּנוּמִים, וְזֶה עִכְשָׁיו הַמִּלְחָמָה הַאֲחֵרוֹנָה לְפָנֵי בִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְהַרְבֵּנִים הַרְשָׁעִים הָאֵלוּ מַחְדָּרִים אֶת הַסְּכִין שֶׁל הַפְּצִצָה הָאֲטוּמִית שִׁזְרוּקוֹ ח"ו עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. רְאוּ הַזְּהֵרְנוּכֶם!!!

ב. ומסופר על הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי שלמן מוצפי ז"ע, שהיה עושה תפילות ותיקונים ויחודים אצל קברי צדיקים כדי לבטל את הגזירה הנוראה ופעם אחת כאשר הרבה להתפלל ולכוון בקבר רחל אימנו, הראו לו מן השמים נחש בעל כמה ראשים שרצה להורגו, וכששאל את אחד המקובלים הגדולים אמר לו שהרשע ימ"ש הוא קליפה מאוד קשה, ושללא יסתכן בנפשו.

א. וכידוע האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי ר' זושא ז"ע הלכו וטיהרו את כל מקומות היהודים עד שהגיעו לאושוויץ, ושם נגלה עליהם השטן רח"ל ואיים עליהם שאם לא יחדלו מכאן - אז יהפוך את כל העולם לחסידים שלהם, ומזה פחדו מהחסידים שלהם יהיו שליחים של הסמ"מ מ"ם, ומי יודע מי באמת חסיד של אמת.

תשובה לרבנים

וכל אלו הרבנים האנשים והנשים שמאכילים טריפות לילדיהם יזכו שהכלבים יאכלו אותם - ואסור אפילו ללכת להלוויה שלהם, כמו שכתוב בשולחן ערוך (שמ"ח סימן כ"ח), אסור להתעסק בקבורתם של מאכילי טריפות.

פרק ד

למה משיח לא בא בשנת הפתח

ידוע מה שכתב בספר דרך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער¹ [מה שאמר הפעל שם טוב ז"ע, ראה בספר הגל מנחה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הפעל שם טוב שכתבו: שעקר עכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטרפות ואם יתקנו זאת יבא תכף ומיד ממש], אמר "למה משיח לא בא בשנת הפתח" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא, בגלל השחיטה שמאכילים את ישראל בנבילות וטרפות רח"ל. - ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב [ראשי תבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקבלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסל השוחטים דפראנקפורט דמיון, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברח. ובס' ברפת אברהם פתב: וזה היה סוד ירידת הפעל שם טוב הקדוש לעלמא הדון ורמוז על זה ב'ועם" תצעד ארץ, ראשי תבות: זביחה ערובין מקנאות.

הפעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקנה" ש'חיטה ועירוב הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם

שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים איזהו הדבר העקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו. - יש מהם אמרו שהעקר הוא להשגיח על הזביחה שהיה השו"ב רא שמים, וכן בכל שאר ענינים השייכים לזה כי חס ושלום מאכלות אסורים מטמטמים את הלב. - ויש שאמרו ערובין הוא העקר כי הלבנות שבת בהררים התלויים בשערה (תנייה דף י' עמוד א) והאסור חמור מאד. - ויש אמרו מקנה היא העקר להשגיח שהמקנה תהיה בשרה בלי שום חשש, כי אם יסוד בנן האדם הוא חס ושלום בלי בשרות קשה לו מאד להתגבר על הרע רחמנא ליצלן. - ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקיע איזה מהם עקר ואמרו כמר וכמר. - והסימן הוא במקרא (בבבוק ג) ב'ועם תצעד ארץ ראשי תבות זביחה, - ערובין, - מקנה, כל אלה הם יסוד הארץ. עכ"ל. (ספר ברכות אברהם פרשת ואתחנן, בית אהרן בליקוטים, וכן הוא בבבל שם טוב עה"ת פרשת יתרו).

שבעים אלף איש בפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובה עליהם מלך והרג את כלם רח"ל

ג. מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחידושי כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיון

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השוברים הקלים, ונברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי' דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בגל מונה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם וצ"ל) ששבעים אלף איש בפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ונא עליהם מלך והרג את בלם רח"ל. וידוע שמערכת המ"ס שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשותו. - הרמב"ם בותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש בגל מונה אפרים פרשת עקב ד"ה 'מלתם' ובצפנת פענח פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלום) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כך חליה לכפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

אז מה רוצים רבני הערב רב שיהרגו חס ושלום את כל היהודים??? מה אתם כבר לא מאמינים ברמב"ם גם כן?

ואתם רבני הערב רב ממשיכים בשלהם, וצועקים הכל כשר וישר - אנא מלכא! אנא מלכא! אלי זה לא נוגע. לי זה לא יקרה, הכל שטויות, הכל בשר, "יאכלו עונים וישבעו", וכשאני מתחיל לקשר אליהם את הדברים, מדברי רבותינו הקדוש הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ל שמביא 170 את הערב רב האלו מה שיעשו לנו בעקבתא דמשיחא ו-130 פעמים בכל ספרי תלמידי בעל שם טוב ומוזהיר את הרבנים שלא יאכילו לבני ישראל נבילות וטרפות חלב ודם, כמו שאמר ירמיהו הנביא ליהויקים, ובמקום לעשות תשובה, אתה שורף את המגילה (אתה צוחק על כל התורה כולה) - משתיק אותי...

הם הערב רב חושבים, שאם לא ירצו לשמוע את האמת זה יעזור להם?! הם חושבים שימשיכו להגיד אנא מלכא - לי לא יקרה שום דבר, והם חושבים שזה יועיל להם?!

כבר הספקתם לשכוח מה שעבר עלינו לפני שבעים ושלוש שנים, שעלה לנו 9.5 מיליון קרבנות רח"ל?!

פרק ה

רבם דקרו!!!

הצדיק הקדוש מרן רבי עובדיה יוסף זיע"א צעק שכל השש מיליון הרגו בשביל שאכלו ממסעודתו של אותו רשע, כמבואר בסוף הספר באריכות.

ואתם רוצים שיעלה לנו חם ושלום עוד שש מיליון קרבנות? שבגללכם כמעט רוב היהודים עזבו את הדת כמו שכתב הדברי חיים (כ"ל), והעיקר האשמה בכם שבגלל שאתם מאכילים נבילות וטריפות זה גורם שכמעט כל הבחורים יש להם אייפונים ויורדים מהדת, ועוברים על כל התורה כולה. וְכִמוֹ שֶׁפֶל כּוֹחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע הַגֶּרְמָנִי יִמַח שְׁמוֹ בָּא עַל יְדֵי שְׂאֵבְלוֹ מֵאֲבֹלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמְזֵה גִלְדֵי עֲמֶלֶק הַגֶּרְמָנִי, כִּמוֹ כֵּן כָּל הָאֵיִפוֹנִים בָּא עַל יְדֵי הַרְבָּנִים שְׂמֵאֲבִילִים נְבִילוֹת וְטְרִיפוֹת, [זאת אומרת שהם אשימים על כל אלו שיוצאים מדת ישראל] ומזה מגיע שיש להבחורים ואברכים אייפונים, ובאים לידי אפיקורסות ועוברים על כל התורה כולה, וכו'.

והערב רב האלו לא מאמינים בכלל בשכר ועונש - ולכן הם עסוקים עם הכבוד והכסף שלהם כמו שכתוב המהרח"ו בהקדמתו לעץ חיים באריכות.

הצדיקים הקדושים במלחמתם הגדולה להציל את עם ישראל מכלי' חם ושליו'.

הבעל שם טוב הקדוש ראה הגזירה הנוראה של אוישוויץ וניסה לבטלו

מכתב שכתב הצדיק הקדוש מורינו ורבינו רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע לחבירו הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט זי"ע

[בן גילו הצדיק נסתר" - כך כתב בכמה מכתבים מהבעש"ט זי"ע אליו]

באגרת הקודש [דף קעב] (ג), מכתב ס' [נו' 183]: [נרפס בספר "התמים" - יצא לאור בווארשא י"ב לחודש תמוז שנת תרצ"ו - חוברת רביעית] וזה לשונו:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק טי"ת אושפיצין.

לחברי הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט

למע"ש (למען שמו) תיכף לבוא כי רואה אני דברים לא טובים על הקהלה, ומובים השנים מן האחד ונמתיק סוד, "וסוד ה' ליראיו", בטחוני חזק שתכף תבוא לפה תקח אתך הכתבים הידועים לך ממורינו הק' נ"ע כי נחוצים הם לי. חברך דו"ש באהבה נאמנה. ישראל בע"ש מטלוסט.

וזה היה סוד ירדת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין לתקן השחיטה והשוחטים, ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות.

וכמו כן מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א לחם במסירת נפש נגד מאכילי טריפות עד שכמעט שהרגו אותו כמה פעמים, ודברך גם ניצל.

הרבנים האלו דומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים

והמהרה"ו כותב על פי דברי הרשב"י בתקון ל': ובפרט בזמננו זה בעונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדס לחתך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והקפקות יתרות, וגם להיותם מפלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות - להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ. ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם! עכ"ל.

וז"ל: התיקוני זוהר תיקון מג וז"ל: אוי לו, טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד אותה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שנחשב לו כאלו החזיר העולם לתהו ובהו, וגורם עני בעולם וארץ הגלות, עכ"ל. ובתיקון ל' וז"ל: כל הבשר חציר, הכל הם כבהמות שאוכלות חציר, וכל חסדו בציון השדה, כל החסד שעושים, עושים לעצמם. ואפלו כל אלו שמתדלים בתורה, כל חסד שעושים - לעצמם עושים... אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים להשתדל בתכמת הקבלה, אוי להם שגורמים עניות וחרב ובוזה וחרג ואכדן בעולם, והרוח הוא שמסתלקת היא רוח המשיח.

פרק ו

דברי מוסר לרבני הערב רב

אליכם אישים אקרא: יש עוד בידכם לעשות תשובה, ואל תחשבו שכבר אי אפשר לעשות תשובה, וכאשר אבדתי אבדתי!!! לא כן הדבר, אפשר אפשר לכם לעשות תשובה, ואל תאמרו שכאשר עברנו כל כך הרבה עבירות להחטיא את הרבים במאכלות אסורות לכן אי אפשר בידכם לעשות תשובה, כמו שכתוב במשנה אבות (פרק ה יח) **כָּל הַמְזַנֵּה אֶת הַרְבִּים, אֵין חָטָא בָּא עַל יָדוֹ. וְכָל הַמְחַטֵּיא אֶת הַרְבִּים, אֵין מְסַפֵּיקוֹן בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.** [הביאור בזה שלא עוזרים להם לעשות תשובה אבל אם רוצים יכולים] **מִשָּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּים, זְכוּת הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לט), צְדָקַת ה' עֲשֵׂה וּמְשַׁפְּטֵיו עִם יִשְׂרָאֵל. יִרְבְּעֵם חָטָא וְהִחַטִּיא אֶת הַרְבִּים, חָטָא הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א טו), עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם (בן נָטָט) אֲשֶׁר חָטָא וְאֲשֶׁר הִחַטִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל.**

וּכְמִבְּאֵר בְּזוּהַר פְּרִשֶׁת מְקִיץ (דף קצ"ה ע"ג): אֲתִי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּכָּאָה בְּמָה אֵינִן דְּמְסִיעִין לִיה, **בִּיאור: בָּא בְּן אָדָם לְהִטְהַר, בְּמָה מְלֵאכִים מוֹזְבִּינִים לְסִיעֵ לֹא לְהַצְלִיחַ.**

בוא וניקח מוסר השכל מיכניה המלך בנו של אותו רשע יהויקים המלך שהושלך לכלבים, ובנו יכניה עשה בדיוק כמו אביו, אבל עשה תשובה והקב"ה קיבל התשובה [כמו שני הקצבים בעיר קראקא].

וז"ל: הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ו ה) כל הנביאים כולן צוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים וגו' ושבת עד ה' אלהיך ושב ה' אלהיך וגו':

① גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך ונאמר ולא שבתם עדי נאם ה' ונאמר אם תשוב ישראל נאם ה' אלי תשוב כלומר אם תחזור בתשובה בי תדבק התשובה מקרבת את הרחוקים אמש היה זה שנאווי לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבה והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד וכן אתה מוצא שבלשון שהקב"ה מרחיק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים שנאמר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי ונאמר ביכניהו ברשעתו כתוב את האיש הזה ערירי גבר לא יצלת בימיו אם יהיה כניהו בן יהויקים מלך יהודה תותם על יד ימיני וגו' וכיון ששב בגלותו נאמר בזרובבל בנו ביום ההוא נאם ה' צבאות אקחך זרובבל בן שאלתיאל עבדי נאם ה' ושמתיך כחותם:

② כמה מעולה מעלת התשובה אמש היה זה מובדל מה' אלהי ישראל שנאמר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפלה

וגו' ועושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמום חצרי מי גם בכס ויסגר דלתים וגו' והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם צועק ונענה מיד שנאמר והיה מרם יקראו ואני אענה ועושה מצות ומקבלין אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלהים את מעשיך ולא עוד אלא שמתאווים להם שנאמר וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קרמוניות, עכ"ל הרמב"ם ז"ל.

וזה היה הסיפור עם יכינה המלך בן יהויקים ... משום גודל החטאים שחטא יכינה אמר ה' שלא יהיה חותם. ככתוב בירמיה¹: 'חִי אֲנִי נְאֻם ה', כִּי אִם יִהְיֶה כְּנִיָּהּ בֶן יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ יְהוּדָה חוֹתֵם עַל יַד יְמִינִי, כִּי מִשָּׁם אֶתְקַנְנֶה'. וכן אמר ה' שיהיה ערירי ולא יהיה לו זרע, ככתוב עליו²: 'כֹּה אָמַר ה', כְּתַבּוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי, גָּבֵר לֹא יִצְלַח בְּיָמָיו, כִּי לֹא יִצְלַח מִזְרְעוֹ אִישׁ יָשֵׁב עַל כִּסֵּא דָוִד, וּמִשָּׁל עוֹד בְּיְהוּדָה'. והגלה נבוכדנצר את יכינה לבבל ושם אותו בבית האסורים והיה שם יותר משלשים שנה, ובבית האסורים חזר יכינה בתשובה. ואז ה' עשה 'התרת שבועה' אצל בית דין של מעלה על מה שאמר לעיל בירמיה³. ואחר כך נולד ליכינה בנו 'אסיר' ונקרא כן משום שנולד בבית האסורים, ולאסיר נולד בן 'שאלתיאל' ונקרא כך כי ממנו נשתל מלכות בית דוד ומלך המשיח, ונולד לו בן 'פדיה', ולפדיה נולד בן זרובבל, ועליו אמר ה' כאן 'ושמתוך כחותם', ומזרעו יהיה מלך המשיח⁴. ללמדך גודל כח התשובה שאפילו על רשע כמו שהיה יכינה ואפילו שה' נשבע עליו שלא יהיה חותם ואמר שיהיה ערירי, אבל על ידי ששב בתשובה נשאל ה' על שבועתו, ונולד לו בן, וכנגד זה אמר ה' שזרובבל שהוא מזרעו יהיה חותם ומזרעו יהיה מלך המשיח. והוא ינאלנו בקרוב ברחמים רבים אמן⁵.

וְעֵשָׂה מִשְׁפָּט וצְדָקָה בְּאָרְץ: בְּיָמָיו תִּשְׁעָה יְהוּדָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח, וְזֶה שְׁמוֹ אֲשֶׁר יִקְרָאוּ ה', צְדָקָנוּ: לְכֹן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה', וְלֹא יֵאמְרוּ עוֹד חֵי ה' אֲשֶׁר הִעֲלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאָרְץ מִצְרַיִם: כִּי אִם חֵי ה' אֲשֶׁר הִעֲלָה וְאֲשֶׁר הִבִּיא אֶת יְרֵד בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵאָרְץ צִפּוֹנָה וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר הִדְחָתִים שָׁם, וְיִשְׁבּוּ עַל אֲדָמָתָם.

וכן (שם לג): הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה' וְהִקְמִיתִי אֶת הַדָּבָר הַטוֹב אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל בֵּית יְהוּדָה: בְּיָמֵים הָהֵם וּבְעֵת הַהִיא אֶצְמִיחַ לְדָוִד צֶמַח צְדָקָה וְעֵשָׂה מִשְׁפָּט וצְדָקָה בְּאָרְץ. וכו'. כִּי כֹה אָמַר ה' לֹא יִכָּרֵת לְדָוִד אִישׁ יָשֵׁב עַל כִּסֵּא בֵּית יִשְׂרָאֵל. וכו'. אֲשֶׁר לֹא יִסְפָּר צָבָא הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִמַּד חוֹל הַיָּם, כִּן אֲרָבָה אֶת זָרַע דָּוִד עַבְדִּי וְאֶת הַלְוִיִּם מְשָׁרְתֵי אֶתִי. ח.. עפ"י אברבנאל ורש"י. וראה ב'כסא קדוש'.

הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע ד. כ"ב כ"ד.

ה. שם פסוק ל'.

1. ברמב"ם (הלכות יסודי התורה י ד): דברי הפורענות שהנביא אומר כגון שיאמר פלוני ימות או שנה פלונית רעב או מלחמה וכיוצא בדברים אלו אם לא עמדו דבריו אין זוה הכחשה לנבואתו. ואין אומרים הנה דבר ולא בא. שהקב"ה 'ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה' ואפשר שעשו תשובה ונסלח להם כאנשי נינוה. או שתלה להם כחזקיה. אבל אם הבטיח על טובה ואמר שיהיה כך וכך ולא באה הטובה שאמר בידוע שהוא נביא שקר. שכל דבר טובה שיגזור האל אפילו על תנאי אינו חוזר. ע"כ.

2. וכן הלן בירמיה (כג ה-ח) כתוב: הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה', וְהִקְמִיתִי לְדָוִד צֶמַח צְדִיק, וּמֶלֶךְ וְהִשְׁפִּילִי,

תשובה לרבנים

פרק ו | טו

והנה יכניה היה יכול ליפול למצולות היאוש ולחשוב שכבר אין לו תקנה, מרוב גודל עוצם החטאים שחטא^ט, ובפרט כאשר שמע מהנביא ירמיה שה' נשבע עליו שלא יהיה חותם ושיהיה ערירי, והיה יכול לחשוב שכבר אבד ונכרת מארץ החיים וממקור החיים, וכאשר אבדתי אבדתי. אך אף על פי כן בתוך עומק שאול המצב העגום עד מאוד שהיה בו, התגבר וחזר ושב בתשובה, ואכן זכה שה' קיבל את תשובתו, ומחל לו על כל עוונותיו'. והשיב לו ה' את אהבתו, וזכה שה' הבטיח על ידי חגי הנביא שמזרעו דווקא יהיה משיח צדקנו. ונזכה במהרה לגאולה השלימה ולבניית בית המקדש השלישי בקרוב אמן.

ט. בויקרא רבה (פרשה י"ט אות ו') כתובים החטאים הנוראים עד מאוד שעבר יהויקים אביו של יכניה. וניבא עליו ירמיה (ירמיה כ"ב י"ט) ש'קבורת חמור יקבר'. היכן נקבר חמור? בבטן הכלב. וכך היה שנבוכדנצר חתך אותו לחתיכות והכלבים אכלוהו (ויקרא רבה שם). ויכניה ג"כ עשה הרע בעיני ה' כמו שעשה אביו (מלבים ב' כד ט), אך לבסוף חזר בתשובה.

י. על הזמן שעשה יכניה תשובה כתוב בויקרא רבה (יט ו'): אָמַר רַבִּי שְׁבַתִּי לֹא זָז מִשָּׁם עַד שֶׁמָּחַל לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו. עַל אוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר (שיר השירים ד ז): כָּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּגְמוּם אֵין בָּהּ. יִצְתָה בַת קוֹל וְאָמְרָה לָהֶם (ירמיה ג כב): שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים אֲרָפָא מְשׁוּבוֹתֵיכֶם.

פרק ז

הַעֲבִירָה הָרִאשׁוֹנָה הַיְיִתָּה מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהִנַּחַשׁ פִּתָּה אֶת חוּה לְאָכּוֹל מֵעֵץ הַדַּעַת. וּמִזֶּה נִגְזַר מִיתָה בְּעוֹלָם

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלחמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפי עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר, ולכן צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע, ואז בנקל מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ינצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי, ועימו כלל עם ישראל רח"ל, ובסוף, עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה"¹ = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' טז י"ג) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לְאָמוֹר מִפֶּלַע עֵץ הַנֶּזֶר אֲבֹל תֹּאכַל. וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת².

פְּקָחִים וַיִּסְלַף דְּבָרֵי צַדִּיקִים. וּבִזָּה בָּהֶּן הָמֵן לֵאחֲשׁוּרוֹשׁ עִם שׁוּחַד וּבִזָּה רָצָה לְהִפִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל עִם שׁוּחַד תְּאוּוֹת הָאֲכִילָה, וְזֶה כּוֹנֵנֵנוּ לְתִלּוֹת אֶת מִרְדְּכָי עַל עֵץ זֹאת אֹמֵרֵת לְתַפְסוֹ עַל שׁוּחַד הַתְּאוּוֹה. וּבִזְכוּת שְׁמִרְדְּכָי נִזְהָר וְנִשְׁמַר מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת נִיֻּצַל הַחַיִּיל אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל.

יא. הַגִּמְטְרִיָּה שֶׁל "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 גִּמְטְרִיָּה - נו מה אני אעשה עם נחש? גִּמְטְרִיָּה - סִימָן טוֹב וּמִזֶּל טוֹב יְהִי לָנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל. יב. ועוד אפשר לפרש, עץ גימטריה כסף כלומר כשיש שוחד אז המן יכול להצליח ח"ו, וכבר אמרה תורה: (שמות פרק כ"ג ח') וְשָׂחַד לֹא תִקַּח כִּי הַשָּׂחַד יַעֲוֹר

ולמה דוקא המשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בתמישים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב ב"זוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והנימטריה של "עין גבוה המשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרם חרש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיוגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל,

אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב ב"זוה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ד) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוספות דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק, אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יוכה לאכול ממנו הח"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חיה שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהוהה הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא, על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן, ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפתבג המלך (וזה משפטים קנא:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר היה בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כב) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב האריות, עיין שם ב"זוה"ק באורך.

וב"זוה"ק (פ' פנחס) כתב דעיין הדבר שנדמה לבהמה, הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועל ידי זה מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה.

ולזה דניאל שנשמר מפת בנ המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפשר לפרש שאומרים בתפילת עלינו לשבח בו, לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזה"ק שמאכלות אסורות הוא כמו עובר עבודה זרה) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (רת שומר דלתות ישראל) מתי יהי' כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכתב רבי הלל מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מאכלות אסורות אינו יכול לומר אבינו אתה בו.

ועיין בנועם אלימלך פרשת ויגש על הפסוק ואת יהודה בו, שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועיין נועם מגדים (דף קט"ז על הפסוק סר צלם ודף שפ"ט). ובזה יתורין התוספות (שבת י"ג: ב) רבי ישמעאל קרא והטה עיין תוספות שמקשה ומתריץ דגנאי הוא לצדיק, ולכאורה קשה מאי גנאי? אפשר לפרש, הגנאי שדווקא על ידי מאכל איסור נאבד הרוח הקודש, וצריך ביאור? ואפשר לפרש על פי מה שכתוב בליקוטי אמרים "דאם אבל מאכל איסור הוא קשור בנ' קליפות הטמאות" עי"ש.

והגימטריה של "יעשו עין גבוה חמשים אמה" = 1006 גם בגימטריה – "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל".

הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל. ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

פרק ח

רוח קדשו של מרן רבי עובדיה יוסף זיע"א - תלית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגילגול

ידוע שהמן היה מזרע עמלק. (מגילת אסתר פרק ג, א): "המן בן המדתא האנגי". ואנג מלך עמלק כמבואר בשמואל (א, טו, ח: "זיחפוש את אנג מלך עמלק ח").

במסכת מגילה (דף ו' ע"א-ב): וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵאֵי דְכַתִּיב, (תהלים קמ) "אֵל תִּתֵּן ה' מֵאֲנֵי רִשְׁעוֹ, זְמַמוּ אֶל תִּפְקוּ, יְרוּמוּ, סִלְּהוּ". אָמַר יַעֲקֹב לְפָנָי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵל תִּתֵּן לַעֲשׂוֹ תְּאוֹת לְבוֹ. "זְמַמוּ אֶל תִּפְקוּ, יְרוּמוּ, סִלְּהוּ". זו גְּרַמּוּמֵיָא שֶׁל אָדָם, שְׂאֵלְמֵילָא הֵן יוֹצֵאִין, מִחֲרִיבֵין אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּלוֹ. דְּאָמַר רַבִּי חֲמָא בַר חֲנִינְיָא, שְׁלֵשׁ מְאוֹת (מלבי) קַטְרֵי תְּאֵנֵי אִיכָא בְּגַרְמּוּמֵיָא שֶׁל רוּמֵי, וְשֵׁלֵשׁ מְאוֹת שְׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה מְרֻבְנֵי אִיכָא (ברומי) [בְּבַבְלָ], כֹּל יוֹמָא נִפְקֵי חֲנֵי לְאַפֵּי תְּנֵי, (והני לאפי חני), וּמְקַטִּיל אוֹ חֵד מֵחֲנֵי אוֹ חֵד מֵחֲנֵי, וּמְטַרְדֵי לְאוֹקְמֵי מִלְּבָא אֲחֲרֵינָא. ובביאור הגר"א שם, גורם במקום גרממיה גרמניה, ומקובל מהגר"א שהאומה הגרמנית מזרע עמלק.

נבואה במגילת אסתר - משפטי נירנברג

הצופן: אות זעירה: לאחר שעשרת בני המן נהרגו בתוך שאר אויבי היהודים, כמסופר במגילת אסתר (ה, ה-ו), מבקשת אסתר מאת המלך לתלותם על עין. וכך לשון הכתוב: ותאמר אסתר, אם על המלך טוב, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת (כחוק) היום, ואת עשרת בני המן יתלו על העין. (מגילת אסתר ו, ג). - יש מקומות במגילה שנאמר בהם "המלך אחשורוש" ויש מקומות שנאמר בהם "המלך" סתם. - חז"ל קיבלו מרבותיהם שבכל מקום שנאמר במגילה "המלך" סתם, הכוונה להקדוש ברוך הוא (כלומר, מלבד הפשט המכוון לאחשורוש, טמון שם גם רמז להקב"ה). ובכל מקום שנאמר "המלך אחשורוש" הכוונה לאחשורוש ממש (ראה מדרש רבה, אסתר ג, י). לפי זה יש להבין מה פשר פנית אסתר כאן (שנאמר "המלך" סתם) למלכו של עולם - הקדוש ברוך הוא, בבקשה לתלות את עשרת בני המן. - זאת ועוד, חז"ל אומרים על המילה "מחר", "יש מחר שהוא "לאחר זמן" כמו "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" (שמות יג, יד וברשי' שם), הרי מחר לאחר זמן". כלומר, שיש מקומות שאף-על-פי שכתוב "מחר" אין הכוונה למחרת היום, אלא לאחר זמן רב (ראה מדרש תנחומא בא, ג). גם כאן יש להבין, למה התכוונה אסתר באומרה, "נתן גם מחר ליהודים" וכו' "ואת עשרת בני המן יתלו". - ואם לא די בכך, הרי נתון נוסף. מקובל אצל חז"ל ש"את" בא ללמד על ריבוי והוספה. והנה, כאשר המגילה מונה את שמותיהם של עשרת בני המן, לא נכתבו כולם יחד במרוצה כפי שהיה ראוי שיכתבו. (- פרשנרתא ודלפון ואספתא ופורתא ואדליא וכו'), אלא בתוספת המילה "ואת" בין השמות. ואכן בילקוט מעם לועז (אסתר עמוד רלו) מבואר שעשר

המילים "זאת" המופיעות כאן, מרמזות על תליית עשרה נוספים! מלבד עשרת בני המן. - ומכיון ש"אסתר ברוח הקדש נאמרה" (תלמוד, מגילה ז, א) הרי בודאי שבקשת אסתר מאת מלכו של עולם, על תליה עתידית (-מחר), של עשרת בני המן נוספים, אכן תתגשם. וככתוב במגילה בתשובת המלך: ויאמר המלך להעשות כן! (ב, ט). האמנם הדבר התגשם??

בין השמות של עשרת בני המן שלוש אותיות ועירות: פרשנדתא - פרמשתא - וזתא שלוש האותיות שז היו קטנות מן האחרות, ואיש לא ידע מדוע? - במשך דורות היו הסברים שונים לענין, אולם את ההסבר של הדור האחרון, שעונה על שתי השאלות יחד, אי אפשר היה להמציא: כשנתלו עשרת בני המן בפעם השניה, זה קרה ב-1946. - לא, זו אינה טעות. תש"ז זו השנה על פי הלוח העברי שבה הוצאו להורג עשרת בני המן בפעם השניה.

והנה, במשפטי נירנברג הועמדו לדין עשרים ושלושה פושעי מלחמה נאציים מתוכם נידונו למוות אחד עשר. - בניגוד לכל הציפיות שהנידונים למוות יוצאו להורג מול כתת ירי (בהות משפט זה משפט צבאי), או יועלו על הכסא החשמלי (כנהוג בארצות הברית), גזר בית-הדין להוציאם להורג בתליה. - שעתיים לפני ביצוע גזר הדין, הצליח הצורך הנודע לשימצה גרינג להתאבד בכלאו. במעשהו זה גרם גרינג שאל עמוד התליה יגיעו רק עשרה מצאצאי עמלק בני דורינו.

וכך, ביום כא תשרי תש"ז (16 באוקטובר 1946), פורסם בכותרות עיתוני העולם כי ניתלו עשרה פושעי מלחמה נאציים. - נמצא שבקשת אסתר על תליית עשרה נוספים מבני עמלק, בעתיד, אכן התגשמה. - אך בכך לא די. למרבה הפלא, אם נעיין במגילת אסתר הנכתבת זה אלפי שנים בצורה אחידה, בעמוד בו כתובים עשרת בני המן, נגלה לפליאתינו, כי בין אותיות שמות עשרת בני המן מצויות 3 אותיות חריגות, קטנות יותר (את זערא). - שלש האותיות יוצרות את המילה: תש"ז. שנת הוצאתם להורג של אותם עשרת פושעי המלחמה הנאציים. - הפליאה גדילה שבעתיים כאשר עיון בלוח העברי מגלה שיום הוצאתם להורג הוא יום "הושענא רבה" הידוע כ"יום חיתום הדין"! ביום זה מוציא הקדוש ברוך הוא לפועל את גזר הדין שנחתם! - כחותמת אחרונה לרבנים, נצטט את פרסום סוכנות הידיעות הבינלאומית באותו היום. הדגש על העדות אודות ההוצאה להורג של יוליוס שטרייכר (עורכו של השבועון הנאצי הנודע לשימצה אשר במשך 22 שנה הפיץ שנאה וארם נגד העם היהודי). יואכים פון ריבנטרופ, מי שהיה מיניסטר החוץ הגרמני, תפש את מקומו של גרינג בראש ההולכים לגרדום ועשרת אבירי הנאצים הנידונים נתלו אחד אחר השני בתוך חדר ההתעמלות השומם, שהואר באור חשמל ואשר עמד במרכזו אחת החצרות של בית הסוהר העירוני בנירנברג.

כל עשרת הנאצים השתדלו לקבל את מותם באומץ-לב. רובם הביעו מורת רוח. אחדים נכנעו בצורה מבישה והאחרים ביקשו מחילה מריבון העולם.¹

1. יומו האחרון של המשפט: ב-30 בספטמבר 1946 אמריקאים והתפרשו סביב ארמון הצדק. כל העיר הגיעו מכוניות ממוגנות ובהן שוטרים צבאיים היתה מוקפת ברכבים צבאיים, הדרכים היו חסומות

תשובה לרבנים

פרק ח | כא

היחודי, מכל מקום, שהסתמך על האידיאולוגיה הנאצית היה יוליוס שטרייכר צורר היהודים. התנהגותו היתה חוצפנית יותר מכל יתר הנידונים והוא צווח בקולי קולות "הייל היטלר" בעת שעלה על המדרגות לעבר הגרדומים. - כשהגיע שטרייכר פנים אל פנים אל החבל, הוא נעץ שוב את עיניו לעבר הקצינים מבנות הברית ולעבר שמונת העתונאים שייצגו את עתונות העולם. הללו ישבו בשורה אחת ליד שולחנות קטנים לאורך קיר בדיוק לפני הגרדומים. - באש שנאה שבערה בעיניו הסתכל שטרייכר אל עדי הראייה והוא זעק: "חג פורים 1946!" לברר מקחו של צדיק: המאמר הזה נכתב לאלו שיצאו נגד הגה"צ מרן עובדיה יוסף זיע"א [שליט"א], שכאילו הוא לא צודק ח"ו בדבריו, לדברי חז"ל ומהמציאות שהייתה רואים שהנאצים לבד ידעו ואמרו שהם גלגולים מעשרת בני המן. כלומר שמעשה המגילה חזר שם, ואם כן גם סיבת הגזירה היא לכאורה מאכלות אסורות, השם ירחם.

וּבְכֹחַ שְׂמִירַת הַכֶּשֶׁרֹת יִתְקַים בְּנֹו הַכְּתוּב: (שְׁמוֹת פָּרָק טו' פ' טו-יח) תִּפְלַעְלֵיְהֶם אִימָתָה וְנִפְחַד בְּגִדְלָה וְרוּעַד יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' עַד יַעֲבֹר עִם זֶו קִנְיָתְךָ, תִּבְאֵמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נִחְלָתְךָ כִּמֹּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלָּתְךָ ה' מִקֶּדֶשׁ אֶד-נִי כֹונְנֹו יָדִיךָ, ה' יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד, בְּב"א.

ברבע לאחד עשרה בלילה נשמעו צעקות מסוף המסדרון. השומר הציץ לתא של גרינג, ומצא אותו בשלבי גסיסה. ממכתבים שהשאיר אחריו המתאבד נודע שהיו ברשותו גלולות ציאניד אותן החביא. גם הוא שמע את קול הקמת הגרדום, והסיק את מסקנותיו.

עוד אחד מהנידונים למוות ירד מהחשבון. "כמה אופיני," אמרו האנשים ברחוב כששמעו, "הוא תפס את מרכז הבמה לעצמו לבד כמו תמיד." - נותרו עשרה נידונים.

סוף פושעים לתלייה: ברבע לחצות, העירו את עשרת הנידונים והגישו להם סעודה אחרונה. לאחריה, נאמר להם שהם עומדים למוות, וציוו עליהם להתלבש. כולם צייתו מלבד שטרייכר, שהיה צורך להכריח אותו להתלבש. - משעה אחת בלילה, הובלו הנידונים בסדר קבלת פסק הדין לתליה. כשהגיע תורו של שטרייכר, הוא צעק: "הייל היטלר! עכשיו אני הולך אל האלוקים. משהתה פורים 1946!"

והנכנסים לעיר נעצרו ונבדקו. - רק אלו שקבלו אישורים מיוחדים הורשו להכנס לאולם המשפט. ביום זה עמדו הנאשמים במשפט נירנברג, לקבל פסק דין מבית המשפט הצבאי הבינלאומי.

בתום מתן פסק דין שהכריז על שלושה מתוך שבעה ארגונים נאציים כארגונים פושעים, הגיעו השופטים לידי פסק דין לגבי 21 הנאשמים: - שלושה זוכו: שאכט, פון פפן ופריטשה. = שבעה נידונו למאסר לתקופות שונות: הס, רדר ופונק נדונו למאסר עולם. דוניץ נידון לעשר שנים. פון ניראט נידון לחמש עשרה שנים, פון שיראך ושפר נידונו לעשרים שנים. נותרו אחד עשר פושעים נאציים שעמדו לקבל את עונשם במוות בתלייה. - מאחד עשר יוצא אחד. - בלילה שלפני התליה, נשמעו קולות פטישים ומסורים מאולם ההתעמלות של הכלא.

לאסירים לא נמסר שהם עומדים למוות לאחר חצות. שפר, שנידון למאסר, חשב שעורכים תיקונים, ורק אחר כך תפס למה מיועדת עבודת הנגרות הזאת.

פרק ט

בו יבואר איך שהרבנים יכולים תשובה ולא מאוחר מדי ח"ו

איתא מרבי אברהם דב מאווריטש זיע"א בספה"ק בת עין (בחוקת) וז"ל: הנה שמעתי בשם המגיד הגדול זללה"ה פירש, ארץ שבעה עממין מרמוז על שבעה מדות הרעות, והנה זה הכלל, שאין לאדם להתיאש את עצמו מפעולת התשובה אפילו ח"ו כשיפול לכל ז' מדות הרעות בנוקבא דתהומא רבא, כי זה הוא מפתווי היצר להכניס בלב האדם יאוש גמור ולהחליט בדעתו שאין ח"ו עזר ותרופה למכתו, אבל האמת הוא כשאדם יודע מזה שהוא בנוקבא דתהומא רבא היינו בו' מדות הרעות ומחמת זה יש לו לב נשבר ונדכה, ומחמת זה מתחזק את עצמו בלימוד התורה, או בוודאי אור התורה ושכירת לבו ימשיך אותו מתהומא רבא ויעלה אותו למקורו ושרשו למעלה מעלה.

וזה מרמוז לנו התורה הקדושה, 'ואף גם זאת וגו' בארץ וגו', היינו אפילו ח"ו כשאדם נפל לארץ ז' עממין שהם ז' מדות הרעות, אעפ"כ לא מאסתים וגו' לבלתם; היינו שלא יהיה להם תקומה ח"ו, מפני מה, בנין כלה דיליה, תיבת 'כלה' נוטריקין כפית ל'ימוד התורה, שעיי"ז יכול למשוך אותו מנוקבא דתהומא רבא ויעלה אותו למקורו אמן כן יהי רצון. ע"כ.

ובפרשת ואתחנן כתב וז"ל: ונוכל לפרש עוד עד"ז, שיש ב' בחינות רעות המחשכין העינין מבחינת תשובה, בחינת א' הוא בחינת גסות ממש, שסבור שהגיע לתכלית השלמות בתורה ומצות וא"כ אין צריך עוד לבחינת תשובה לפי דעתו, והוא עצת היצר הרע המטעה אותו, וזהו בחינת רומי רבתא לשון הרמה והפרשה, שהוא מופרש מה' על ידי רבתא בחינת גדלות וגסות. בחינה ב' הוא מי שרואה את נגעיו באמת בכל פרטי אבריו איך שפגם בראיה ושמיעה ודבור ומחשבה ומעשה על ידי מעשיו הרעים ונתרחק מאד מאור פני מלך חיים, ובעבור זה נתמרמר לבו מאד בקרבו ומיירש בלבו לאמר ח"ו אין לי תקנה על כל מעשי הרעים ומי אני לגשת לקודש בבחינת עבודה לה' ולעשות שום מצוה או להתפלל כדי לעשות בחינת יחוד קוב"ה ושכינתיה הלא טמא אני ורחוק וכו', וכל זה הוא מרוב שפלותו באמת, אמנם גם זה הוא בחי' רומי זעירתא לשון הרמה ומופרש מה' מחמת זעירתא מחמת בחינת ענוה, שהוא גם כן עצת היצר הרע כדי להחשיך עינין מבחינת תשובה על ידי שפלותו, אבל לא בזה בחר ה' שיתיאש האדם מבחינת תשובה, כי אדרבה זהו היתה עיקר בריאת העולם בנין דיתקרי רחום וכו' וכמאמר חז"ל (והר"א קלר) עד לא ברא עלמא ברא תשובה, וחפץ ה' בתשובת רשעים וידו פשוטה לקבל שבים, כל מיני תשובה, הן תשובה מבחינת גאווה פשוטה שהוא בחינת רומי רבתא הנ"ל, כאשר שב אל ה' בכל לבו מיד מקבלו, ונקראת תשובה עילאה בעבור שהוא בחינת תשובה על בחינת רומי רבתא, וגם התשובה על הבחינה השנית הנקראת רומי זעירתא הנ"ל, היינו שברוב

תשובה לרבנים

פרק ט | כג

שפלותו יאמין בה' שהוא רחום וחנון ובוראי יקבל תשובתו בלבו הנשבר והנדכת, ותשובה זו נקראת תשובה תתאה.

וזהו ה"א עילאה ה"א תתאה (וזהר ח"א צו.), כי אות ה"א מרמז על בחינת תשובה כמאמר חז"ל ה"א פתח לו פתח ברגל השמאלית, ושני צורות יש לה"א היינו ד"י ד"ו, וצורה היותר מעולה היינו צורת ד"י, שנשאר פתח גדול לתשובה, וזהו י"ד פשוטה לקבל שבים, לרמז על אות ה"א שהוא צורת ד"י כנ"ל.

ולכן צריך האדם ליוהר מאוד שלא ילכד ח"ו בעצת היצר הרע בב' בחינות הנ"ל, כי ע"ז הוזהרנו הכתוב ומרמז לנו בפסוק (דברים ד ט) רק השמר לך ושמור נפשך מאוד וגו', פירוש שתשמור בחינת רק כמאמר חז"ל (ירושלמי סוטה ה ה) אכין ורקין מיעוטיין, ר"ל לשמור בחינת המיעוט הנ"ל שיהיה לך, היינו כשיהיה לך בחינת שפלות גדול בראותך גדול הפגמים שפגמת בעולמות העליונים ותפול לבך מאוד בקרבך תראה שלא תתייאש ח"ו כנ"ל רק אדרבה חזק ואמץ ותאמין בה' שחפץ חסד הוא ומקבל שבים כנ"ל. ושמור נפשך מאו"ד, ר"ל על דרך שאמרו חז"ל (אבות ד ד) מאד מאד הוי שפל רוח וכו', ר"ל מאוד מרמז על בחינת גסות בחינת רומי רבתא, וצריכים ליוהר ממנה.

ועל שני בחינות אלו צעק ירמיהו הנביא (איכה ה כא) השיבנו ה' וגו' שני פעמים, היינו א' על למה לנצח תשכחנו, ר"ל על בחינת השכחה בה' מרוב גאוה, בחינת רומי רבתא, וע"ז התפלל השיבנו. ופעם ב' צעק על בחינת כי אם מאוס מאסתנו, ר"ל על בחינת רוב שפלות עד שלבו נשבר ונמאס חיו מרוב חטאיו כנ"ל עד בחינת יאוש, וע"ז התפלל ואמר שנית השיבנו.

נחמו נחמו שתי פעמים. לרמז על ב' בחינות הנ"ל. כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה וגו'. ר"ל שעשתה תשובה בכפלים

וע"ז אמר הנביא (ישעיה מ א) נחמו נחמו שתי פעמים, לרמז על ב' בחינות הנ"ל. כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה וגו', ר"ל שעשתה תשובה בכפליים, היינו על שתי הבחינות הנ"ל.

ומרמז בפסוק (ישעיה מט א) ישראל אשר בך אתפאר וגו', ר"ל ישראל בנימטריא אור חושך (לרמז על שני בחינות הנ"ל), שרואה אור מתוך החושך שלו, שהיה לו בחינת חושך ברוב שפלותו כנ"ל, ובעבור שנתחזק באמונה שמאמין שתשובה הוא הראש ועיקר לכל כמאמר הכתוב (בראשית ב ד) בהכראם, ואמרו רז"ל (מנחות כט ע"ב) בה' כראם, ר"ל בבחינת ה"א בחינת תשובה בחינת י"ד פשוטה כנ"ל בבחינה זו נברא העולם, ובחינה זו נקראת רא"ש לבריאת העולם, וגם נקראת י"ד כנ"ל. ע"כ.

הפסוק בא ללמד שהאדם לא יתיאש עצמו חלילה מה שנילכד ח"ו בעצת יצה"ר.
רק יעורר עצמו בתשובה שלימה

איתא מרבי מאיר מאפטא זיע"א בספה"ק אור לשמים (בראשית) וז"ל: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור (א. א. ג.). וז"ל דהוי ל"י למימר ויהי כן כמו בשאר ימים. ונ"ל דהפסוק בא ללמד שהאדם לא יתיאש עצמו חלילה מה שנילכד ח"ו בעצת יצה"ר, רק יעורר עצמו בתשובה שלימה כי הכל היה גלוי לפניו ית"ש במחשבתו הקדומה כשראה לברוא את העולם ראה את האדם אם יחטא ח"ו אבל יעשה תשובה, כדאיתא יעשה תשובה ויכפר, וזה מרומז בפסוק ויאמר אלהים יהי אור, נקרא צדיק מעיקרא, ויהי אור ניקרא בחינת בעל תשובה, ויהי לשון צער (מגילה י ע"ב) רומז על מי שנילכד ח"ו בעצת היצה"ר, ואח"כ אור, גם זה יוכל להיות אור ע"י התשובה שיעשה, הכל היה בכח המאמר של ית"ש. ע"כ.

ובפרשת בהר וז"ל: אחרי נמכר גאולה תהיה לו כו' (במדבר כה מה). נ"ל שחתוה"ק הראה לנו כשהאדם הוא בשפל המדרגה ונרמה לו שאבדה תקותו ח"ו, אל יתיאש עצמו, וכאשר מכיר עצמו באמת בודאי יושע ויש תקוה אליו עוד, וז"פ אחרי נמכר, ואחרי הוא מופלג, דהיינו שהמכרו ושעבודו ביצר הרע הוא מופלג מאוד, אעפ"כ גאולה תהיה לו. ע"כ.

בהעלותו על לבו בשעת עשיית המצוה. שהוא וכל העולם תלוי בעשיית המצוה הזאת. יעשה המצוה בדביקות גדול עד מאוד. ויברח מן העבירה

ואיתא מהרה"ק רבי אברהם חיים מזולאטשוב זיע"א בספה"ק אורח לחיים (כי תשא) וז"ל: זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש. עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'. אפשר שרומז בתורה בכאן דברי מוסר, דאמרו חז"ל (קידושין א ב) לעולם יראה אדם כאילו כל העולם כולו חציו חייב חציו זכאי, עשה מצוה אחת, אשרי שמכריע אותו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת וכו', והנה לפי דברי רז"ל הכלל לכל האדם, הן אם הוא צדיק, או רשע, כי אף על פי שהוא רשע, אף על פי כן לא יחזיק עצמו כרשע, כמאמרם במשנה (אבות ב. יג) ואל תהי רשע בפני עצמך, שאם כן יתיאש עצמו מן מעשים טובים, אלא יחזיק עצמו כבינוני, וגם אם הוא צדיק גמור, יחזיק עצמו כבינוני, ובהעלותו על לבו בשעת עשיית המצוה, שהוא וכל העולם תלוי בעשיית המצוה הזאת, יתלהב לבו, ויעשה המצוה בדביקות גדול ובחשק גדול עד מאוד, וכן יברח מן העבירה. ע"כ.

פרק י

אסור להתיימש ואפילו מי שהוא מרוחק לגמרי צריך לידע שיש לו נקודה בשמים בספה"ק אמרי אמת (שושן פורים) וז"ל: איתא במדרש אסתר והיו חייך תלואים לך מנגד וכו' זה שהוא לוקח חטים לשנה וכו' ולא תאמין בחייך זה שהוא לוקח לו מן הפלטר וכו', הלא איתא כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה, אולם פסוק זה נאמר בתוכחה וזה עצמו הוא תוכחה על מיעוט הבטחון, בימי מרדכי ואסתר היה להיפך כדאיתא אימתי ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו בימי מרדכי ואסתר, ביהדות הוא גם כן, אסור להתיימש ואפילו מי שהוא מרוחק לגמרי צריך לידע שיש לו נקודה בשמים, יעקב אבינו אמר נסתר דרכי מה' לפי שהיה כולל כל מיני נפשות ואפילו אלו שהם מעוטי בטחון, איתא בגמרא התולה תפיליו יתלו לו חיוו וכו' והיו חייך תלואים לך מנגד זה התולה תפיליו, איתא מגין שהקב"ה מניח תפילין וכו', כל איש ישראל יש לו נקודה בשמים כפי מה שמדבק עצמו והתולה תפיליו היינו שמיימש את עצמו, אסור להתיימש, כתיב כי הוא חייך ואורך ימך, זו היא כל החיות. ע"כ.

מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין

ובפרשת אמור וז"ל: כל איש ישראל אף שח"ו קלקל אין לו להתיימש כי יש ביכולתו לעורר המשהו שנשאר מקודם החטא, וזה כח הבעל תשובה דאיתא מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין, כי הבעל תשובה מחזק עצמו במשהו הנשאר אצלו ובא למקום גבוה שאין החטא יכול לפגום שם, אי" בווה"ק שבנשמה דאצילות אין שום חטא נוגע, כל איש ישראל יש לו משהו מנשמה דאצילות ועל זה אומרים נשמה שנתת בי מזהרה היא היינו שלא יוכל לנגוע בה שום חטא ומזה הוא כח התשובה. וכו'. ע"כ.

השם יתברך המקבל שבים יחזירנו בתשובה שלימה לפניו ויחתור חתירה מתחת כסא כבודו לקבל אותנו ברחמים

בספה"ק נועם אלימלך (ליקוטי שושנה) וז"ל: משנה איזה היא אבידה כו' (בבא מציעא ל) ונראה לפרש ע"ד המוסר, אם תרצה לדעת איזה היא אבידה שאדם אובר בו נשמתו ואמר מצא חמור או פרה רועים בדרך דחמור הוא גוף והחומר של האדם העוסק בעניני העולם הזה ודברי גשמי הרודף אחריהם וזה הוא הפירוש של רועים שרועה את עצמו במרעה העולם הזה אלא שאף על פי כן הוא בדרך פירוש שהוא נוהג את עצמו בדרך הישר שנושא ונותן באמונה אין זו אבידה בשביל זה אינו מאבר ח"ו נשמתו אבל חמור וכליו הפוכים דכלים הם האברים של האדם שהוא משמש בהם אם הם הפוכים פירוש שקלקל בהם והיפך אותם מטוב לרע הרי זו אברה שבוה בוודאי הוא אובר את נשמתו לכן חוס וחמול ורחם

על נפשך ונשמתך ותחזור בתשובה מהרה להבורא יתברך שמו. החזירה וברחה. החזירה וברחה אפילו ארבעה וחמשה פעמים דהיינו שחזר בתשובה כמה פעמים וחזר לקלקולו אף על פי כן אל יתיאש עצמו ח"ו לומר למה זה הבל אינע אלא חייב להחזירה שחל עליו חיוב התשובה שנאמר השב תשיבם משמע אפילו כמה פעמים והשם יתברך המקבל שבים יחזירנו בתשובה שלימה לפניו ויחזור חתירה מתחת כסא כבודו לקבל אותנו ברחמים ולתקן את אשר שחתנו ברחמיו אמן כן יהי רצון. ע"כ.

ובספח"ק מאור ושמש (האיוני) וז"ל: זורח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם (קהלת א ה). נראה לפרש דהנה מתחילה קודם שהאדם נכנס בעבודת ה' טועם עריבות נעימות אלהותו יתברך שמו שהקב"ה מראה לו גדלות ראשון כמאמרינו בכמה מקומות, ולבו בוער בקרבו בהתלהבות גדול, ואחר כך נסתלק השגה זו ממנו ונשאר ערום ועריה. וצריך האדם לבל יתיאש עצמו רק שישתוקק בלבו לאמר מי יתן וישקני מנשיקות פיהו פעם שנית. ועל זאת ישם כל מגמת עבודתו שיחזור להשגה הראשונה אשר השיג מתחילה ולא ישכח הטעימה של נעימות עריבות אלהותו יתברך שמו אשר טעם, ויום ולילה ישקוד על עבודתו בכוונה זו למען ישיג הנעימה הראשונה, ואם כה יעשה יהיה מובטח שבודאי יזכך עצמו ויזכה להשגה הראשונה אשר השיג.

בל יתיאש האדם את עצמו רק שתמיד יכסוף וישתוקק אל מקומו הראשון

וזה כוונת הפסוק זורח השמש, רצה לומר מתחילה זורח אור אלהותו יתברך שמו באדם בלתי התעוררות שלו, ואחר כך בא השמש רצה לומר שנסתלק ממנו אותו אור. ונתן הכתוב עצה לבל יתיאש האדם את עצמו רק שתמיד יכסוף וישתוקק אל מקומו הראשון ובל מגמת עבודתו תהיה על כוונה זו שיחזור להשגה הראשונה. וזהו ואל מקומו שואף רצה לומר אם יכסוף לחזור אל מקומו הראשון, זורח הוא שם רצה לומר התשוקה שהוא משתוקק בעצמה היא גם כן זריחתה. ע"כ.

**ועם כל זה לא יתיאש שום אדם. כי הקדוש ברוך הוא רחום וחנון. כי אפילו
הרהור תשובה גם כן אינו נאבד**

וכתב בספח"ק טהרת הקודש (מבוא השער ז) וז"ל: הרי תראה אחי אהובי כי מבוארים כאן ארבע פנמים גדולים מרים ומרורים, האחד, כי הפונם חברית אקרי רע, והפירוש כמובא באור החמה בשם הקדוש ר' חיים וויטאל זכותו יגן עלינו, מפני שכל רשע כשעושה איזה עבירה ח"ו, נשאר בו עדיין ניצוץ הקדוש, וזה הש"ן של רשע שמורה על קצת קדושה, ובו יכולים לאחוז בניקל לשוב לה, אבל הפונם חברית נסתלק ממנו גם כן זה הקצת קדושה ונשאר כולו רע ח"ו, לכן נקרא רע, ונעשה על ידי זה בזוי ומבוזה טמא ומשוקץ כידוע מספרי מקובלים שיש יסוד הקודש הנקרא טוב, ויסוד טמא אקרי רע, רק רע כל היום,

שאינן לו שום אחיזה בקדושה, לכן צריך לשבר טנרין תקיפין עד שיחזור השי"ן לאתרו, ואחר כך מתחיל ליכנסם לשערי תשובה, ועם כל זה לא יתיאש שום אדם, כי הקדוש ברוך הוא רחום והגון, כי אפילו הרהור תשובה גם בן אינו נאכד, לכן יעשה כל מה שבכחו ויותר מכחו, והקדוש ברוך הוא ברחמיו בוודאי יקבלנו בתשובה, רק לחטוף לזה ביותר שאפשר להקדים, כי באם לא בן מי יודע ח"ו, וכו'. ע"כ.

בספה"ק קול מבשר לרבי שמחה בונים מפשיסחא זיע"א (היא, ישעיה) וז"ל: אך זה תוכן הענין, כי החוטא, כאשר יתחיל לשוב, יבקש לעצמו דרך במה יקדם לאלקי מרום, ורוצה לסגף עצמו בסגופים גדולים וקשים. ועם כל זאת, לא שקטה נפשו ולא יוכל להרים ראש לפני ה', והוא מתיאש כמעט מלעבוד את ה' עוד, מגודל בושת פנים. והגם כי זהו טוב מאד, ובודאי נכון וראוי שתהיה ידיעה כזו חקוקה בלב האדם בעט ברזל ועופרת, ויגדל חטאו בעיניו עד אשר יחשוב בנפשו כי אין לו שום תקון כלל, אך צריך גם בן שיהיה לו ידיעה זו, עם כל זה, שכל זה אינו רק, מצד השכל הנמצא בעולם, ובודאי שורת הדין נותן שיהיה בן. אבל מצד מדת הטוב, הנעלמה מעיני כל חי, ונשגבה מהשגת כל המציאות, בודאי ימינו פשוטה לקבל שבים באהבה עזה. וזהו עיקר מילת תשובה אשר אמרנו לעיל, לשוב כמו שהוא אל ה' ולעמוד לפניו. ע"כ.

יצאה בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר

אף על אלישע אחר רצה השי"ת שיחזור בתשובה ולא היתה הכוונה לרחותו ח"ו, כדאיתא בספה"ק אוהב ישראל (ימי הרצון והתשובה) וז"ל: גמרא חגיגה (פז) יצאה בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר. והוא תמיה גדולה לעיני כל בר דיעה כי הלא ידוע ומפורסם שאין לך דבר בעולם שעומד בפני התשובה וכמו שקיבל השם יתברך תשובת מנשה. הגם שהכעים בוראו מאוד. אך באמת נראה לי, דאין הכוונה דגם אם היה שב בתשובה לא היה הקב"ה מקבלו, חלילה להש"י מעשות כדבר הזה ולא כיוצא בו. אכן שורש הדבר הוא כך, מגודל רחמי הש"י שמרחם על כל בריותיו. וגם על החוטאים נגדו ית'. וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח לזאת שולח הש"י הירחורי תשובה בלבם בזה הכרוז היוצא בכל יום שובו בנים כו'. כנודע מספה"ק. ומעורר אותם שישבו בתשובה שלימה או ע"י איזה סיבה מעוררם שישבו. היינו כמ"ש (תהלים ז א) תשב אנוש עד דכא גו' שובו בני אדם. והקב"ה בעצמו פותח להם שערי תשובה ושואל ומבקש מכאן"ל לעשות תשובה. אכן יש עבירות חמורות כ"כ כמו האומר אחטא ואשוב וכדומה, אז אין מהראוי שהש"י יחזור אחריו לעוררו ולבקש ממנו שיעשה תשובה רק צריך האדם להתעורר מעצמו ולשום אל לבו בלא אתערותא דלעילא מקודם ולהתודות לפניו ית' בכל לבבו וישפוך שיחו לפניו ית' שישלח לו עזר וסיוע מן השמים שיגמור תשובתו בכי טוב ואז באמת מקבלין תשובתו ג"כ בשובו מדרכו ח"ו. וזהו מאמרם ז"ל (יזמא פה) אין מספיקין בידו לעשות תשובה. ולא אמרו אין

מקבלין תשובתו. אך ודאי כוונתם הוא שאין מעוררין אותו מן השמים שישוב. אך ורק ממתנין ומצפים ומייחלין מתי יתעורר מעצמו לעשות תשובה שלימה. ואז בלי ספק שמקבלין תשובתו בשמחה. וכלל גדול אמרו חז"ל (ירושלמי פאה פ"א ה"א) באמת שאין לך דבר העומד בפני התשובה. וזאת היתה כוונת הבת קול שהכריזו שובו בנים כו'. חוץ מאחר, היינו שהקב"ה הוא בעל הרחמים ומתאוה מאוד שכל החוטאים ישובו אליו באמת לבל ידח ממנו נדח. ובפרט נשמה היקרה כמוהו שהיה גדול בתורה ובחכמה. אך שורש הדין וקו האמת והמשפט ניתן שלא לעוררו ולבקש ממנו שישוב. לזאת עשה הש"י ברוב רחמיו וחסדו הגדול סיבה זו כדי שישכיל ויבין אחר וישיג בחכמתו כוונת הש"י שבאמת רוצה שישוב אליו ויקבלו בסבר פנים יפות. אך שכביכול אינו יכול לומר לו בפירוש ולעוררו שישוב בתשובה. כמו שמתנהג א"ע עם שאר החוטאים, מחמת שהכעיסו הרבה וידע רבנו כו'. וז"ש הבת קול שובו בנים כו'. היינו לכם אני אומר ומעורר אתכם ומבקש מכם שתשובו אלי. חוץ מאחר. איני יכול לעוררו ולומר לו זה כנ"ל. אך כשיבין זה מעצמו וישוב בכל לבבו כראוי לו באמת, אז מה טוב ומה נעים. וכמו שמצינו בעון העגל שרמזו הש"י למשה באומרו (שמות לב) ועתה הניחה לי כו' כדי שישכיל ויבין שבו הדבר תלוי. וכמו שבאמת כן היה. שהשכיל והבין משרע"ה כוונתו ית'. והתפלל לפניו ית' לעורר רחמים על זרע ישראל והועיל בתפלתו. כמ"כ רמזו לו הש"י לאחר שיבין כוונתו ית' שהוא לטובתו ושבו ורפא לו. כי אין דבר כו' כנ"ל. והכל נמתק וניתקן בתשובה. וכיה"ר שנשוב אליו באמת כראוי אמן. ע"כ.

עיקר עבודת האדם עבור לעשות נחת רוח להבורא ברוך הוא

ואיתא מרבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א בספה"ק קדושת לוי (פורים, קדושה שלישית) וז"ל: וזה הוא עיקר עבודת האדם עבור לעשות נחת רוח להבורא ברוך הוא. אמנם אם מתייאש את עצמו ואומר שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח במעשיו. הגם שיהיה סובר שהוא עניו ושפל ברך. אם מתייאש את עצמו ואומר שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח בתחתונים אין זה נקרא עניו ושפל ברך, אדרבה הוא נוטה קצת למינות ואין זה עניו ושפל ברך העולה על לב בני האדם כי אין נחת רוח להקדוש ברוך הוא מהעושים רצונו. רק זה הדרך שאדם מתענג בעת אשר לומד ומקיים מצותיו ועיקר הנחת רוח של בני ישראל בעת עסקם בלכבם שהאלהי האלהים ואדוני האדונים יש לו נחת רוח כביכול ושמה במעשינו הטובים. וכן אמר אדומ"ר בוצינא קדישא מהו דוב בעריש זלח"ה, שהקדוש ברוך הוא שמח במעשינו ובמצותינו ובתורתנו כמאמר הכתוב (משלי טו) בן חכם ישמח אב, ואנחנו נקראים בנים למקום. ואמר אדומ"ר שזה פירוש המזכר כמה פעמים ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, כי פרנסה הוא לשון תענוג. ונמצא שכל אדם צריך להיות עניו ושפל ברך בכל דבר אפס בזה שיש לאדם תענוג כמה שהקדוש ברוך הוא שמח במצותיו ובתורתו לדבר הזה אין להאדם להיות שפל ברך לאמר מה אני שאשמח להבורא ברוך הוא. כי כן רצון

המאציל העליון שיהיה שמח בזה שישראל עושים מצות כמאמר הכתוב (ישעיה טז א) ישראל אשר בך אתפאר, וכביכול שמתפאר בישראל ושמח בהם וזה מרוב חסדו ורחמיו של הבורא ברוך הוא וכמו שכתב הפייט אשר אימתך כו', ורצית שבת מגלומי גוש כו', מחסרי דעת והוא תהלתך. נמצא צריך תענוג מתענוג שמחה משמחה, דהיינו שיהיה לו שמחה במה שיש להבורא ברוך הוא שמחה ממעשיו כביכול ובה אין להאדם להיות עניו ושפל ברוך לאמר מה אני שאשמח להבורא ברוך הוא, רק הוא יבטח בה' ברוב חסדו וברוב רחמנותו שהוא שמח במעשיו התחתונים. וכשארם יהיה לו תענוג מתענוג ושמחה משמחת הבורא ברוך הוא יתלהב לבבו בקרבו וישמח ויעלוז ויעבוד את האל הטוב בשמחה ובטוב לבב. והנה ידוע שעולם העונג נקרא מדה שמינית כמו שכתוב בספר יצירה אין מעלה מעונג. כי כן בינה אם הבנים נקרא עולם העונג ובינה נקרא למנצח על השמינית מדה השמינית ונקראת אם הבנים שמחה. ונמצא צריך להיות שבני ישראל צריך להיות להם שמחה משמחה ותענוג מתענוג, דהיינו שיהיה לו שמחה במה שהקדוש ברוך הוא שמח במעשיהם הטובים של ישראל, וכבר כתבתי שמדה השמינית נקראת אם הבנים שמחה, מדת העונג בסוד ונהר יוצא מעדן. (בראשית ב) ונמצא כשיש לו שמחה משמחה ותענוג מתענוג נקרא שמוני שבשמינית ובזו אין להיות עניו ושפל ברוך ולומר האידך אני שמח ולומר שאני משמח את הבורא ברוך הוא במעשי ובמצותי ואשר לו שרפים וחיות ואופני הקודש ישמח אותו קרוין מחומר, כי בזה אין להיות עניו ושפל ברוך, אדרבה יתענוג וישמח במה שהשם יתברך שמח במעשיהם הטובים של ישראל. ע"כ.

וחלילה לבעל תשובה ליאש את עצמו חס ושלום

וכתב בספה"ק רמתיים צופים (א) וז"ל: וזה פירוש 'מה נתאונן', כי לשון אנינות הוא על המת שלא ישוב ויחיה וכבר הוא ביאוש אצלו וזהו לשון אנינות. וחלילה לבעל תשובה ליאש את עצמו חס ושלום. ולזה אמר מה נתאונן חס ושלום. אבל צריך להאמין באמונה שלימה וחזקה אף על פי שעתה הוא חשוב כמת. מכל מקום תיכף בהרהורי תשובה ישוב ויחיה כמו שאמרו בקידושין (טז) המקדש את האשה וכו' מקודשת שמה הרהר תשובה בלבו. ע"כ.

יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא

כתב בספה"ק התניא (ד) וז"ל: ולכן אמרו יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא, כי עולם הבא הוא שנהנין מזיו השכינה שהוא תענוג ההשגה ואי אפשר לשום נברא אפי' מהעליונים להשיג כי אם איזו הארה מאור ה', ולכן נקרא בשם זיו השכינה, אבל הקב"ה בכבודו ובעצמו לית מחשבת תפיסא ביה כלל, כי אם כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ומצותיה אזי היא תפיסא בהן ומתלבשת בהקב"ה ממש דאורייתא וקב"ה כולא חד. ואף שהתורה נתלבשה בדברים תחתונים גשמיים הרי זה כמחבק את

המלך דרך משל שאין הפרש במעלת התקרבותו ודביקותו במלך בין מחבקו כשהוא לבוש לבוש אחד בין שהוא לבוש כמה לבושים מאחר שגוף המלך בתוכם. וכן אם המלך מחבקו בזרועו גם שהיא מלובשת תוך מלבושיו כמ"ש וימינו תחבקני שהיא התורה שנתנה מימין שהיא בחי' חסד ומים. ע"כ.

אבל תשובה ומעשים טובים מקרבין ישראל לאביהם שבשמים ממש למהותו ועצמותו כביכול בחי' אין סוף ממש

עוד כתב שם (אגרת הקודש פ"א) וז"ל: וברוב חסדו ונפלאותיו עמנו להיות עם קרובו ולדבקה בו ממש, כנודע ממאמר יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא שהוא רק זיו והארה מבחי' הנק' שכינה השוכן בו, ונברא ביו"ד א' משמו ית' בו, אבל תשובה ומעשים טובים מקרבין ישראל לאביהם שבשמים ממש למהותו ועצמותו כביכול בחי' אין סוף ממש, וכמו שנאמר 'הודו על ארץ ושמים וירם קרן לעמו כו', אקב"ו כו', וכמים הפנים כו' להוליד מתבונה זו דחילו ורחימו שכליים או טבעיים להיות בחי' צעק לכם אל ה' או בחי' רשפי אש ושלחבת עזה בבחי' רצוא ואח"כ בבחי' שוב להיות פחד ה' בלבו וליבוש מגדולתו כו'. ע"כ.

בעוה"ז יכול להשתנות מן הקצה אל הקצה מיד כרגע

ואיתא בספה"ק ליקוטי תורה (דברים) וז"ל: והנה כדי שיבוא לבחי' ואהבת הוא ע"י התבוננות שמע ישראל ובשכמל"ו, פ"י כי הנה הבריאה הוא יש מאין פ"י כמ"ש בשכמל"ו שבחי' מלכותו מה שנק' מלך עליהם שאינו בחי' עצמיות הוא המחיה כל העולמות עליונים וממשלתך הוא למטה מבחי' המלוכה שהוא מושל בעל כרחן שלא בטובתן והוא חיצוניות מדת מלכותו ית' הוא בכל דור ודור שיש דורות שהיו רשעים כמו דור המבול כו' שלא קבלו עול מלכותו ברצון ואעפ"כ נמשך להם חיות רב מבחי' ממשלתך כו', והנה כל העולמות עליונים ג"ע תחתון שהוא תענוג נפלא מעוה"ז עד שארז"ל מוטב דלידייניה כו', וג"ע עליון, ויש עוד עליות לאין קץ, כולם נתהוו רק מבחי' מלכותו ית', ולכן נקרא הבריאה יש מאין, כי התהוות הנבראים הוא מבחי' שהוא כאין ואפס שאינו רק בחי' זיו והארה ממנו ית' והוא בחי' ומדת מלכותו ית'. וכו'. וגם זאת אינה מתלבשת בתוכיותם רק עומד עליהם מלמעלה בבחי' מקיף. וכו'. וכמשל המלך אשר שמו נקרא עליהם. אך הנה כ"ז הוא מצד סדר השתלשלות והתהוות העולמות עליונים אבל בעוה"ז ע"י תשובה ומעשים טובים יוכל להמשיך גילוי עצמות א"ס ב"ה ממש, ועוד זאת ישם אל לבו שבעוה"ב א' אפשר לעלות רק בהדרגה כף הקלע וגינהם ג"ע תחתון נהר דינור ג"ע עליון כו', כמשפט הראוי, לפי שהוא מבחי' ממלא, אבל בעוה"ז יכול להשתנות מן הקצה אל הקצה מיד כרגע, עד שלדינא המקדש את האשה ע"מ הוא צדיק גמור מקודשת אפי' הוא רשע גמור שמא תרהר תשובה כו', והיינו מפני

שיש הארת הסובב, ומטעם זה ארו"ל יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט בעוה"ז כו', וזהו מרב כל פ" למעלה מעוה"ב הנק' כל, ולכן יהיה ואהבת בכל נפשך במסירות נפש ולא מסירת הגוף בלבד, והתכלית להמשיך א"ס ב"ה הסובב למטה והיינו ע"י תורה ומצות. וז"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי עצמותו ית' מצוץ לשון התקשרות ולא מבחי' שם כבוד מלכותו ית', היום דוקא ולא למחר בעוה"ב שאינו רק לקבל שכרם, ובהתבוננו בזה בכל יום יהיו בעיניך כחדשים ממש כיון שהיום בעוה"ז הוא שיכול להמשיך מבחי' עצמותו ומחותו ית' משא"כ למחר בעוה"ב. ע"כ.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

ועוד איתא שם (שמני עשרה) וז"ל: וכדי להבין ענין תשובה שיפה מכל חיי עוה"ב שהרי על שניהם אומר יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים כו', הנה עד"מ יש שני מיני תענוגים לפני המלך. האחד בעשיית המצות. והב' כשרואה את בנו שבא מארץ מרחק שיש זמן רב אשר לא ראהו וכראות המלך את הבן נתמלא חרה ותענוג, וכן בנמשל אע"פ שנתרחק האדם בחטאיו אע"כ מכל מקום ע"י תשובה נתקרב למקורו ושרשו, ואפילו בחייבי כריתות כתיב כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני, שהוא ע"י בחי' שרש נשמתו למעלה בחי' מזל כו' כנ"ל, וע"י תשובה במס"נ הוא משיג עד בחינת המזל אין כנ"ל כמו שנתבאר במקום אחר, וזהו שלום שלום לרחוק ולקרוב, שיש ב' בחי' בשלום אחד הוא גילוי תענוג העליון לרחוק הוא בעל תשובה כאשר בא מארץ מרחק כי מרחוק ה' נראה לי כו', והב' הוא לקרוב ע"י מצות המלך כו' כנ"ל.

וזהו בחינת יום כפור שבכל עשרת ימי תשובה הוא כמתקרב לפני המלך ופורש מארץ מרחק דהיינו ממחשבותיו שבכל השנה שהיה נמשך אחר עוה"ז ותענוגיו ובעשיית אומרים אבינו מלכנו שרוצים להתקרב אליו ית' עד שביוכ"פ לפני ה' תטהרו למעלה מבחי' הוי' והיו"ד שבו נברא עוה"ב מחמת התענוג הגדול כביכול שעשועי המלך שראה את בנו שבא אליו מארץ מרחק, וכך כתיב ובמרחקים יזכרוני כו' (זכריה י ט) וזהו שמאלו תחת לראשי, פי' שע"י שמאל דוחה שבכל עשרת ימי תשובה דהיינו שהיה דוחה את עצמו להיותו בעיניו בבחינת רחוק מה' מאד. וע"ז תיקנו כל היודים חטאנו אשמנו כו' וכל מה שהפה יכול לדבר ולספר בנגותו אומרים על עצמם הוא הגורם להיות קרוב בתשובה מחמת מרירות נפשו כדכתיב ויצעקו אל ה' בצר להם כו'. וזהו מכל חטאתיכם לפני הוי' תטהרו שעל ידי התשובה מתגלה עונג העליון שהוא בחינת ראשי. ולכן יוכ"פ אין בו לא אכילה ושתייה כו'.

והנה בחי' גילוי עונג זה הוא בחי' שמחה ישמח ה' במעשיו וישמח ישראל בעושייו כי שמחה היא התגלות העונג והוא בחי' סוכות זמן שמחתנו, ואזי מתגלה עונג העליון גילוי אור א"ס ב"ה להיות חופף עלינו כל ימי הסוכות, והוא בחי' וימינו תחבקני כמשל החובק את חבירו מאחוריו כך וימינו תחבקני שאפילו בחי' אחוריים שהוא בחי' חיצוניות האדם שנמשך אחר

עוה"ז שנקרא אחוריים ובחי' עורף וכמ"ש כי פנו אלי עורף כו', עב"ז הוא מקיפו וסובבו להיות מהפך חשוכא לנהורא כו', ולבטל רצונו נגד רצון ה', והיינו מפני כי ימינו של הקב"ה הוא גילוי אור א"ס ב"ה בעצמו ובכבודו הוא הנותן כח ועוז להיות באתערותא דלתתא שעו"ז יהיה אתערל"ע, וכמ"ש וירא ישראל את היר הגדולה וגו', אך גילוי זה עלינו הוא בבחי' מקיף למעלה מעלה מבחינת השגת הנבראים. וזהו ה' צלך על יד ימינך בבחי' צל ומקיף והוא למעלה מעלה מעל יד ימינך פי' יד ימינך היינו האהבה הטבעית שבאדם ואהבה העליונה שורה על האהבה הטבעית זו בבחי' מקיף שאינה יכולה להתלבש בבחינת אהבה טבעית זו של האדם שאין אהבה הטבעית יכו לה להגבילה. אך מ"מ פעולת המקיף ליתן כח ועוז באהבה טבעית שבנפש האדם שיהיה אתערותא דלעילא תלוי באתערותא דלתתא בכל השנה. וזהו פעולת חג הסוכות על כל השנה בכללה.

ודרך פרט בכל יום הוא ענין תלמוד תורה ועל זה אמרו גדול תלמוד שמביא לידי מעשה. והענין דכתיב ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך שמן התורה נעשה בחינת סוכה בחינת צל שמהבל הרבור נעשה מקיף לנשמה והוא בחי' מוצא פי הוי' כי לא על הלחם לברו שהוא בחי' תורה בעצמה יחיה האדם כי על כל מוצא פי הוי' שהוא ע"י מוצאיהם בהבל הפה שמזה נעשה מקיף לנשמה, והוא הנותן כח ועוז לאתערותא דלתתא במעשה המצות שיהי' תלוי בזה אתערותא דלעילא. ע"כ.

